

ZA ANDĚŠLEM PĀ•NĀŠ NA MOUĀ~ENEC

ĀšterĀ½, 19 prosinec 2017

TémĀĀ™ za dveĀ™mi jsou vánoĀ•ní svátky, které má vĀ›tšina z nás, kromĀ› jiného, spojeny s pohádkami. Jednou z povedených novodobĀ›jších pohádek je i pohádka AndĀ›l PánĀ›, která se mj. natĀ•ela i na šumavském MouĀ™enci. PrávĀ› sem vás dnes pozvu a pĀ™idám fotografie, které jsem tu poĀ™ídila.

Dostat se na MouĀ™enec nebylo ovšem úplnĀ› snadné, zkoušela jsem to uĀ¾ v záĀ™í pĀ™i cestĀ› ze Všerubské vrchoviny a Ā½eleznorudska. BohuĀ¾el jsem udĀ›lala chybu a témĀĀ™ u cíle špatnĀ› odboĀ•ila, a mne pak zavedla do Palvínova. Proto jsem si pĀ™ištĀ› podrobnĀ›ji nastudovala mapu a na pomoc jsem mĀ›la i syna, který uĀ¾ na MouĀ™enci byl. Za výchozí bod výletu zvolíme sušické námĀ›stí. O Sušici uĀ¾ jsem na Kudlan psala. V období adventním a vánoĀ•ním mĀ›Ā¾e být hezkým záĀ¾itkem návštĀ›va zdešího muzea s vyhlášeným betlémem. Ze Sušice míĀ™íme pĀ™es Otavu po silnici 169 smĀ›r Ā½elezná Ruda (míjíme klášter KapucínĀ›). Zanedlouho se dostáváme do Dlouhé Vsi. Tady si všimnĀ›te domkĀ›, které mají okna velice nízko, jsou si navzájem velmi podobné a jsou památkovĀ› chránĀ›né. Za Dlouhou Vsí odboĀ•ujeme vpravo. Otava v tomto místĀ› vytváĀ™í krásnou scenérii, kde se pravidelnĀ› kochám a velmi pravdĀ›podobnĀ› budu neustále kochat, i kdybych tu jela ještĀ› stokrát. Z jedné strany obloukovité koryto Ā™e, voda s nádechem rezavé barvy omílá kameny, z opaĀ•né strany se tyĀ•í skály pĀ™írodního parku Kochánov. Brzy však pĀ™ichází obec Nové MĀ›steĀ•ko, autobusovou zastávkou odboĀ•ujeme vlevo, úzkou silniĀ•kou pĀ™es zpomalovací pruhy do Rajska a pak uĀ¾ do kopce na MouĀ™enec, jehoĀ¾ obrysy se tyĀ•í nad lesním porostem v nadmoĀ™ské výšce 617 metrĀ›. U budovy bývalé š zatoĀ•íme vlevo. Nenechat se zmást, cesta ke kostelu je horší neĀ¾ ta, co vede vpravo (zde jsem pĀ™i prvním výletu udĀ›lala chybu a dostala jsem se k bývalým švédkým hrobĀ›m a k zámku v PalvínovĀ›).

V barevném podzimu – byla jsem tam koncem Ā™ijna - byl MouĀ™enec snad ještĀ› krásnĀ›jší neĀ¾ nĀ› kterých fotografiích z internetu. Byla jsem, jak se Ā™íká „paf“. Míst, kde máte pocit, Ā¾e jste v jiném Ā•ase, u není mnoho a toto je jedno z nich. Neproudí tu davy turistĀ› jako tĀ™eba na KvildĀ› Ā•i ModravĀ›, nejezdí tu na kolech hltaĀ•i kilometrĀ› (jak já jim Ā™íkám), prostĀ› klid, klid a zase klid... NejdĀ™íve jsem si na informaĀ•ní tabuli pĀ™eĀ•etla nĀ›jaká historii kostela, která sahá do roku cca 1220 a o svatém VintíĀ™i, který je spojen s krajem okolo Hartmanic. Poté uĀ¾ vrátky na hĀ™bitov, který se rozprostírá kolem kostela.

Nápisy na pomníĀ•cích jsou vesmĀ›s nĀ›mecké, jak by ne, kdyĀ¾ devadesát procent obyvatelstva zde kdysi bylo nĀ›meckého, pouze deset procent tvoĀ™ili Ā•eši. Mezi sebou se potĀ™ebovali domluvit, tak se jednou týdnĀ› vyuĀ•ov zdeší škole Ā•esky. Budova školy se dodnes zachovala. Mnoho pomníkĀ› a kĀ™íĀ¾kĀ› je rĀ›znĀ› naklonĀ›ných, z mnohých se zachovaly jen fragmenty, ale právě ty mnĀ› pĀ™išly Ā•asto velmi zajímavé. HĀ™bitov má v severní Ā•ásti kostnici, kam jsem se ovšem nedostala, fotila jsem pĀ™es drátĀ›nou mĀ™íĀ¾, bohuĀ¾el fotografie se nepovedly. V Ā•ásti za kostnicí je Ā•ást pomníkĀ› zborcených a jejich fragmenty naházené na hromadĀ›.

Mnoho pomníkĀ› je zarostlých vegetací, bĀ™eĀ•Ā›anem i mechem, ale to právě dává zdešímu hĀ™bitovu neopakovatelnou atmosféru. PrĀ›hledem mezi stromy obalenými Ā¾lutým listím se krásnĀ› vyjímal tajemný hrad Kašperk. KdyĀ¾ jsem obcházela pomníky zaujalo mne, Ā¾e mnoho neboĀ¾tíkĀ› má na pomníĀ•ku nápis „aus Stephanitz“. ŠtĀ›panice jsou totiĀ¾ blízka vesnice, která má v souĀ•asnosti tĀ™i stále obyvatele.

Je pravdou, Ā¾e v dobách, kdy Ā¾ili tito lidé, bylo bĀ›Ā¾né mít šest aĀ¾ deset dĀ›tí, takĀ¾e i ve ŠtĀ›panici mnohem více obyvatel, ale pĀ™ece jen tĀ™eba takové Kundratice jsou vĀ›tší a takové zastoupení na hĀ™bitovĀ› nem

Kostel na Mouřenci je spjat s jednou opravdu zajímavou mužskou postavou. Tento muž prožil na Mouřenci téměř celý život a se svými farníky působil v státní zřízení. Zmíní farníky, tučíte tedy zejména, že oním mužem byl farář. Těmto lidem bylo dáno prožít společně ve vzájemné symbióze Rakousko-Uhersko, první světovou válku, meziválečné období, druhou světovou válku. Jmenoval se Franz Andraschko. Narodil se do rodiny bednáře v Āeských Ālebech (okr. Prachatice) roku 1875. Rodiče se měli co ohánět, aby své děti ušlivali. Āeské Āleby leží v nadmořské výšce kolem 900 metrů a v takových podmínkách vypěstovat úrodu dá opravdu mnoho námahy a dřiny, proto otec jezdil dával bednáře. Bylo běžné, že z každé rodiny vstoupilo jedno dítě, rodiče dali do církve. Z této rodiny nakonec vzešli dva. Johanna dali rodiče na vídeňská kněžská studia a po velkých prosbách samotného Franze, laičního po kněžské službě, nechali nakonec vystudovat dva syny, což je stálo jistě mnoho sebeobětování. Ve 24 letech byl Franz vysvěcen na kaplana a téhož roku nastoupil na Mouřenec. O tři roky později stal farářem. Netušil se úplně dobrému zdraví a tak celý život chodil poměrně hodně pšně. Nosil klávesové rukavice a to odporuje církevnímu řádu, nosil i plnovous. Tuto výjimku si vysloužil malou lší, ospravedlnoval plnovous zchrochlou rukou a nemocností pravidelného holení. Jinak byl ale prý navzdory své pšně velmi pšnětlavý, vlídný. Āeasto posílala po své hospodyně jídlo do chudé rodiny a každou nedělně zval jednoho chudého na faru k obědu. K jeho povinností patřila i péče o les a malé hospodářství. Byl katechetou na místní škole, na starost měl okolo stovky dětí. Občas se také postaral o pořádný rozruch, to když tšněba oddal roku 1912 katolika Karla Netwala a židovku Meisterovou z Kundratic. Za války zachránil před roztavením zvon zdejšího kostela. Dnes se zdá taková věc maličkostí, ale jelikož znám z digitalizovaných kronik, jak Němci laičili po zvonech z kostelů a kaplí i těch nejmenších a zapadlých výsek, byl to jistě odvážný a nebezpečný čin. Po válce pomalu začínal odsun námecké obyvatelstva a churavý kněz z toužil se odsunu vyhnout a zemřít na milovaném Mouřenci, kde strávil se svými farníky téměř století. Znal celé generace rodin, kdšněl je, oddával i jim vykonal službu poslední. Toto pšněání se nakonec churavému knězi splnilo, zemřel na jaře 1946 a jen maličký pomník s datem 12. 4. 1946 a slovy "Hier ruhet dehand Franz Andraschko" pšněipomíná tuto osobnost. Na hřbitově se ovšem pohřbívalo i později, například jse hrobku, kde bylo datum úmrtí 1998. Život na Mouřenci šel dál, mnoho sněhu napadlo na šumavských kopcích, mnoho ho odtálo a oteklo po kopcích do zlatonosné Otavy. Mouřenec chátral a nutno říci, že vinou Āeských obyvatel. Doslova orgie se děly v kostele, když se tšněba kostelní lavice pálily uprostřed svatostánku. Naštěstí našla parta nadšněnců, založili Společnost přátel Mouřence a začátkem devadesátých let začal Mouřenec opět ožít.

Možná jste si všimli, že jsem se tentokrát oprostila od dat a faktů, které se vší ke kostelu sv. Mořice na Mouřenci, mimochodem kostel zasvěcených tomuto světci je v ĀER minimum. Ale vy všichni podstatná fakta najdete právě na stránkách přátel Mouřence nebo pomocí googlu. V adventním čase je možnost se na Mouřenec podívat, je zde možnost akcí.

Zdatněji turisté mohou využít i cestu z Annína, kde se nezapomeňte podívat do sklárny a navštívte hrob rodiny Schmidtů. Zmíněvala jsem Kundratic. Na zdejší zámku visí americká vlajka. Proč? Inu protože za jeho zdi občas pobývá Eliška Coolidge, roz. Hanková. A když pojedete do pšnějí budete pšněšně "šněpanice ještě dál, najdete tu opravdovou technickou vzácnost – smolnou pec u Radkova. Za Hartmanicemi stojí starý barokní mlýn nebo zámeček Karlov, ale pozor, je v soukromém vlastnictví, a autem se k němu nedostanete. Je toho v této lokalitě mnoho, ale Mouřenec je jen jeden...

MIA, Zcela Mouřencem okouzlená